

VẤN CHUYỆN GHÉT GHEN

Suốt đêm hôm trước Kim Liên buồn bực không ngủ được, sáng hôm sau, khi Tây Môn Khánh ra viện làm việc thì Kim Liên vào nói với Nguyệt nương:

- Hôm qua Lục nương nói là Đại nương ỷ thế người trên, muốn nói gì thì nói. Gia gia đã say rượu vào phòng Lục nương nghỉ mà Đại nương còn nói này nói kia khiến Lục nương phải mất mặt, phải về phòng lồi gia gia tới, sau đó không thêm ngồi lại, mà trở về phòng mình ngay. Lát sau thì gia gia cũng về phòng Lục nương bảo là có giữ được đầu mà đòi giữ.

Nguyệt nương nghe xong giận lắm, nói với Ngô Đại cửu mẫu và Ngọc Lâu:

- Hôm qua có mấy người đó, tôi có nói gì đâu. Gia nhân vào đưa quần áo mũ mấn, tôi chỉ hỏi là gia gia đâu, sao không vào đây, gia nhân nói là gia gia đang ở phòng Lục nương, tôi chỉ nói là hôm nay sinh nhật Nhị nương, mọi người đang chờ, sao gia gia không vào, có thể thôi. Tôi nói vậy có gì đâu mà bảo là làm mất mặt Lục nương, mà bảo là tôi ỷ thế người trên muốn nói gì thì nói. Xưa nay tôi vẫn tin Lục nương là người tốt, biết điều, ngờ đâu "tri diện bất tri tâm" là thế. Hèn gì tối qua, khi dẫn gia gia vào đây là Lục nương bỏ về phòng ngay. Tôi nói thật, tôi chẳng cần gì phải giữ, gia gia muốn đến phòng nào thì đến, tôi chỉ như người ở góa mà thôi, tôi có cần gì đâu, ở góa không được thì lấy chồng khác, có ngại gì.

Ngô Đại cửu mẫu khuyên:

- Cô đừng nên nóng, cứ nên nghĩ tới ca nhi là hơn. Mình là người trên chuyện gì không phải chỉ nên để trong lòng, không nên chấp nhất.

Nguyệt nương bảo:

- Nhưng mà tức lắm, chịu không được, thà mình có nói thì không sao, đằng này mình không nói gì mới tức chứ, để rồi tôi sẽ hỏi. Lục nương là tôi làm gì, nói gì mà bảo tôi ỷ thế.

Kim Liên nghe vậy hoảng quá vội nói:

- Thôi xin Đại nương tha thứ cho Lục nương, người ta thường nói người trên không chấp lỗi kẻ dưới. Lục nương cậy có con trai, mấy chị em mình đây, ai chẳng bị Lục nương nói xấu với gia gia. Lục nương lại thường nói là nay mai con trai lớn lên, người nào có ơn thì lấy ơn mà báo, người nào có thù thì lấy thù mà báo, chúng mình bây giờ toàn là những người ngoài rìa, nói làm gì cho mệt.

Ngô Đại cửu mẫu bảo:

- Làm gì có chuyện đó.

Tây Môn Đại thư thường ngày vẫn tới chuyện trò thân thiết với Bình Nhi, thấy Bình Nhi là người tốt, lại thường được Bình Nhi cho vài lạng tiền bạc, nay ngồi bên nghe chuyện này, bèn tới nói lại cho Bình Nhi biết.

Bình Nhi đang ngồi khâu quần áo cho con mặc trong lễ Đoan ngọ, thấy Đại Thư vào vội đứng dậy mời ngồi, đoạn bảo Nghênh Xuân:

- Đem trà ra để cô nương dùng.

Đại Thư hỏi:

- Hôm nãy Đại nương có mời Lục nương vào dùng trà, sao không vào?

Bình Nhi đáp:

- Nhân lúc gia gia vắng nhà, được rảnh rang, tôi ngồi khâu cho em mấy cái quần áo.

Đại Thư bảo:

- Có chuyện này, không phải tôi ngồi lê đôi mách nhưng tôi phải nói với nương nương. Tôi biết nương nương chẳng bao giờ buồn giận gì Ngũ nương, vậy mà Ngũ nương tôi nói với Đại

nương là nương nương bảo Đại nương ý thể. Hiện Ngũ nương còn đang ngồi kể xấu nương nương ở trong đó. Vậy nương nương nên chuẩn bị mà trả lời Đại nương. Nhớ đừng nói là tôi cho nương nương biết chuyện này, kẻo Đại nương và Ngũ nương lại thù ghét tôi.

Bình Nhi đang bệnh mà vẫn gắng gượng làm việc, nay nghe Đại Thư nói vậy thì chân tay tự nhiên bủn rủn, cầm cây kim không nổi, ngồi lặng đi hồi lâu chảy nước mắt nói:

- Cô nương chắc biết là tôi không bao giờ có ý đó chớ đừng nói là lại nói như vậy. Tôi qua nghe gia nhân bảo gia gia đang ở phòng tôi, tôi vội trở về giục gia gia vào trong vui vẻ với mọi người, chứ tôi có nói tiếng nào đâu. Đại nương đối xử với tôi rất tốt, lẽ nào tôi không biết, để đến nỗi nói những lời khiến Đại nương buồn lòng. Đây chẳng qua người ta ghen ghét với tôi mà đặt chuyện nói xấu tôi mà thôi.

Đại Thư nói:

- Lúc nghe Đại nương nói là sẽ hỏi nương nương thì Ngũ nương hoảng lên, vội kiếm cách ngăn cản.

Bình Nhi bảo:

- Tôi mà có nói gì thì trời biết cho tôi. Chẳng qua là Ngũ nương tìm cách hại tôi, có lẽ một ngày nào đó hai mẹ con tôi cũng bị người ta hãm hại mà thôi.

Nói xong chỉ khóc. Đại Thư hết lời khuyên giải. Lát sau thì Tiểu Ngọc chạy tới nói:

- Thỉnh Lục nương và đại cô nương vào dùng cơm.

Hai người đứng dậy theo Tiểu Ngọc, tới nơi, thấy chưa có cơm, Bình Nhi trở về phòng nằm, rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Gần trưa, Tây Môn Khánh mới về tới nhà là ghé thăm Bình Nhi trước nhất, thấy Bình Nhi nằm ngủ bèn hỏi Nghênh Xuân. Nghênh Xuân đáp:

- Hôm nay nương nương chẳng ăn uống gì cả.

Tây Môn Khánh lo lắng bước tới giường, lay Bình Nhi dậy bảo:

- Nàng làm sao mà bỏ cơm vậy? Hay là bệnh trở nặng? Hôm nay đã uống thuốc chưa?

Bình Nhi quay ra, Tây Môn Khánh thấy mắt Bình Nhi đỏ lên và sung húp thì hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì cứ nói cho tôi nghe.

Bình Nhi ngồi dậy dụi mắt đáp:

- Có gì đâu, không hiểu sao tôi chẳng muốn ăn uống gì cả, mà hôm nay lại làm như đau mắt nữa.

Chuyện Kim Liên nói xấu mình, Bình Nhi tuyệt nhiên không nói. Trong khi đó, trên thượng phòng, Đại Thư nói với Nguyệt nương:

- Chuyện Ngũ nương nói hồi sáng đó, con đã tới hỏi Lục nương, Lục nương thể rằng không bao giờ dám nói như vậy, thể xong chỉ biết khóc. Lục nương lại bảo con rằng, Đại nương đối xử rất tốt, lẽ nào Lục nương lại ăn nói làm buồn lòng Đại nương.

Ngô Đại cữu mẫu cũng bảo:

- Hồi sáng nghe chuyện tôi đã không tin. Lục nương là người rất tốt, đâu có ăn nói như vậy bao giờ.

Nguyệt nương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Chắc là có điều khó hiểu bên trong đây.

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Tôi nói thật, Lục nương là người đoan chính biết điều lắm, Ngũ nương quả không bèn gót.

Đang nói chuyện thì Cẩm Đồng đem mấy cái bao lớn vào. Nguyệt nương hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Cẩm Đồng thưa:

- Chuyện buôn muối. Gia gia bảo làm cơm cho Hàn Quản lý và Thôi Bản ăn, rồi xếp bạc vào mấy bao này, ngày kia là ngày hai mươi, tốt ngày lắm, gia gia sẽ cho hai người cùng Lai Bảo đi Dương Châu.

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Chắc chú ấy cũng sắp vào, để tôi và nhị vị sư phụ tới phòng Nhị nương cho tiện.

Vừa nói xong thì Tây Môn Khánh bước vào. Mấy người rút không kịp. Tây Môn Khánh chỉ hai vị đạo cô hỏi:

- Máy người này tới đây làm gì vậy? Có phải Tiết đạo cô chàng?

Nguyệt nương bảo:

- Sao chàng ăn nói vậy? Người tu hành tới đây cầu phúc cho mình đây mà. Nhưng Tiết đạo cô mới tới đây lần đầu, sao chàng biết được?

Tây Môn Khánh bảo:

- Sao lại không biết, tu hành gì mà giúp cho tiểu thư của Trần Tam Chính tới am hẹn hò với một thằng đàn ông để lấy ba lạng bạc. Sự việc tiết lộ, đem lên quan, tôi cho lột áo đánh hai chục roi, bắt phải hoàn tục lấy chồng. Vậy mà sao giờ này lại tới đây mà chưa chịu hoàn tục? Để tôi cho bắt đem lên nha môn, kẹp tay cho biết.

Nguyệt nương vội nói:

- Chết chửa, sao chàng lại nhạo báng tăng ni, khinh lờn Phật pháp như thế? Người ta là đệ tử của Phật, tu hành như vậy là có thiện căn, khi không hoàn tục sao được? Chàng không biết đấy thôi, chứ Tiết đạo cô đây có đạo hạnh lắm.

Tây Môn Khánh cười khẩy:

- Nàng cứ việc hỏi thẳng mục Tiết xem mục ta có những đạo hạnh gì.

Nguyệt nương bảo:

- Cứ cái tật ăn nói báng bổ như vậy thôi.

Đoạn vội lảng ngay sang chuyện khác:

- Bao giờ thì định cho ba người đó đi Dương Châu đây?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi vừa mới cho Lai Bảo sang nói chuyện với Kiều thân gia, bên đó bỏ ra năm trăm lạng, bên này mình cũng bỏ ra năm trăm lạng, ngày hai mươi tốt ngày sẽ cho ba người đó lên đường.

Nguyệt nương lại hỏi:

- Hàn Quản lý đi thì tiệm tơ sợi giao cho ai?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tạm để Bôn Tứ trông nom.

Nói xong bảo Nguyệt nương lấy bạc ra cho vào bao rồi sai

Cầm Đồng đem ra đại sảnh, giao cho ba người. Đúng lúc đó thì Ứng Bá Tước đến, thấy vậy bèn hỏi:

- Đại ca cho đem tiền bạc đi đâu vậy?

Tây Môn Khánh nói chuyện buôn muối cho Bá Tước biết. Bá Tước nghe xong vội đứng dậy vái một vái mà nói:

- Xin thành thật chúc mừng đại ca, chuyến này quả là đại lợi.

Tây Môn Khánh mời Bá Tước ngồi xuống dùng trà rồi hỏi:

- Số bạc Lý Tam và Hoàng Tứ vay, chùng nào trả?

Bá Tước đáp:

- Chắc cũng chỉ nội trong tháng này mà thôi. Hôm qua họ có nói với tôi là mới có nhiều vật liệu làm nhang từ phủ Đông Bình tới, nên họ cần vay đại ca năm trăm lạng để lo vụ đó. Họ trả tiền vốn tiền lời đúng hạn nhưng họ xin được đại ca cứ tiếp tục giúp đỡ.

Tây Môn Khánh nói:

- Nhị ca biết đó, hồi này tôi phải tiêu pha nhiều thứ tốn kém quá, trong nhà không còn tiền nữa, vụ buôn muối này tôi phải vay của Kiều thân gia năm trăm lạng đó, còn tiền đâu mà cho vay.

Bá Tước nài nỉ:

- Họ cứ khẩn khoản van xin tôi nói với đại ca, nếu đại ca không giúp đỡ làm ơn cho họ thì họ biết nhờ vả ai bây giờ?

Tây Môn Khánh ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Từ Tứ có tiệm ở ngoại thành hiện còn thiếu tiền tôi, hay là để tôi đòi năm trăm lạng về cho họ vay vậy.

Bá Tước mừng lắm:

- Thế thì tốt quá rồi còn gì.

Đang nói chuyện thì Bình An vào đưa tấm thiệp rồi thưa:

- Hạ lão gia sai Hạ Thọ tới thỉnh gia gia ngày mai tới chơi.

Tây Môn Khánh cầm thiệp coi qua rồi bảo:

- Được rồi.

Bình An lui ra.

Bá Tước nói:

- Tôi còn chuyện này muốn nói cho đại ca biết, đại ca có biết tại sao Lý Quế Thư không tới đây không? Có biết nó làm gì không?

Tây Môn Khánh nói:

- Suốt từ tháng giêng tới giờ không thấy Quế Thư lại đây, tôi cũng chẳng hiểu tại sao.

Bá Tước nói:

- Thế thì đại ca không biết thật rồi. Vương Tam ở trong phủ Vương Chiêu Tuyên nguyên là cháu rể của Lục Hoàng Thái úy ở Đông Kinh. Hồi tháng giêng có lên Đông Kinh chúc tết, được Thái úy thưởng cho một ngàn lạng bạc để hai vợ chồng ăn tết. Về đây Vương Tam được Tôn ca và Chúc ca dẫn đi khắp hang cùng ngõ hẻm, rồi tới nhà Quế Thư bỏ tiền ra bao bọc, giữ làm của riêng. Hôm trước tới ngày sinh nhật của Thái úy, Vương Tam miệt mài bỏ đi chơi, vợ mới lên Đông Kinh chúc thọ rồi kể tội chồng. Thái úy giận lắm, viết một tấm thiệp cho Chu Thái úy, Chu Thái úy mới tư cho phủ Đông Bình, phủ tư về huyện mình, sai bắt Tôn, Chúc hai người. Hôm qua cả hai cùng bị bắt ở nhà Quế Thư. Quế Thư chạy sang hàng xóm ngủ nhờ một đêm, hôm nay nói là thỉnh đại ca tới che chở.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi từ tháng giêng tới giờ bận rộn không sao kể xiết, công chuyện lo không xuể, vậy mà còn người này người nọ làm phiền.

Bá Tước đứng dậy:

- Thì tôi biết sao nói vậy mà thôi, bây giờ tôi về, chắc là Quế Thư sắp mò tới đây. Đại ca quyết định ra sao nhớ sai gia nhân cho tôi biết.

Tây Môn Khánh dặn:

- Nhị ca cũng đừng hứa trước gì với họ cả, để tôi xem có đòi tiền được không đã, rồi sẽ báo cho nhị ca biết sau.

Bá Tước đáp:

- Tôi hiểu rồi.

Nói xong cáo từ mà về. Ra khỏi cổng Tây Môn Khánh đi một quãng thì Bá Tước gặp Quế Thư ngồi kiệu đi tới.

Trong khi đó Tây Môn Khánh dặn Kính Tế:

- Sửa soạn tới tiệm của Từ Tửở ngoại thành đòi tiền cho ta.

Đang nói thì Cầm Đồng chạy tới thưa:

OR - Có Quế Thư tới, Đại nương thỉnh gia gia vào trong thưa chuyện.

Tây Môn Khánh vào phòng Nguyệt nương thì Quế Thư ăn mặc đơn sơ, tóc tai không chải, mặt không trang điểm, sụp lạy, khóc mà nói:

- Gia gia ơi, xin cứu con, thật khi không gặp tai bay vạ gió. Con có quen biết với Vương Tam bao giờ đâu, vậy mà Tôn gia và Chúc gia dẫn ngay tới. Thư thư con vắng nhà thì con phải ra mời nước, rồi tự nhiên có lính huyện xông vào bắt bố, Vương Tam nhanh chân tông cửa sau chạy thoát, con thì trốn sang hàng xóm. Tôn gia và Chúc gia bị bắt, mẫu thân con thì phải một phen sợ gần chết. Sáng nay thì trên huyện cho đem trát tới bảo là con bị bắt giải lên Đông Kinh. Gia gia ơi, xin thương con mà cứu cho con.

Đoạn quay sang Nguyệt nương:

- Xin nương nương nói giùm con một lời.

Tây Môn Khánh cười:

- Thì cứ đứng dậy đi đã, việc gì mà cuống cả lên vậy? Trong tờ trát đó còn có tên những ai nữa?

Quế Thư đáp:

- Còn có tên Tê Hương Nhi nữa, Tê Hương Nhi bị buộc tội là lấy tiền đem đến cho con, con thề rằng có nhìn thấy tiền bạc gì, thì trời làm nổ con người lòi tròng mắt con đi.

Nguyệt nương nói với chồng:

- Thôi, chàng cũng nên nói giùm nó một câu.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Hiện Tê Hương Nhi đã bị bắt chưa?

Quế Thư đáp:

- Tê Hương Nhi hiện đang trốn tại nhà Vương Hoàng thân.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì người cũng nên tạm ở đây vài ngày để ta nói với trên huyện cho.

Đoạn quay lại bảo Thư Đồng:

- Người viết một tấm thiệp rồi đem tới thưa với Lý Tri huyện rằng Quế Thư hiện đang ở đây, xin Tri huyện miễn cho.

Thư Đồng vâng lời, trở lên thư phòng viết thiệp rồi mặc áo đội mũ đi ngay. lát sau trở về đem theo thiệp của Tri huyện, rồi thưa:

- Lý lão gia dặn tôi về thưa rằng, chuyện gì khác thì xin nghe lời gia gia, nhưng chuyện này là do văn thư từ Đông Kinh súc về nên không thể bất tuân thượng lệnh. Nhưng vì nể gia gia nên Tri huyện bằng lòng gia hạn cho Quế Thư vài ngày, mong gia gia hiểu giùm, còn xin gì cho Quế Thư thì cứ xin thẳng với thượng ty ở Đông Kinh.

Tây Môn Khánh nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lai Bảo hiện bận việc, sắp phải đi Dương Châu, làm gì có người sai đi Đông Kinh.

Nguyệt nương nói:

- Hay là cứ để Hàn Quản lý và Thôi Bản đi Dương Châu trước đi, để Lai Bảo lên Đông Kinh lo việc này, rồi về sẽ đi Dương Châu sau cũng được chứ gì. Tội nghiệp cho Quế Thư mà, nó sợ quá.

Quế Thư nghe vậy thì sụp xuống lạy vợ chồng Tây Môn Khánh như tế sao. Tây Môn Khánh sai gọi Lai Bảo và dặn:

- Ngày kia cứ để Hàn Quản lý và Thôi Bản đi Dương Châu trước đi, còn người thì ngày mai chịu khó lên Đông Kinh lo việc giùm cho Quế Thư, tìm Dịch gia mà nhờ.

Quế Thư sụp lạy Lai Bảo. Lai Bảo hoảng lên, tránh xa mà vái rồi nói:

- Xin đừng làm vậy, gia gia sai là tôi đi mà.

Tây Môn Khánh sai Thư Đồng viết thiệp cho Dịch Quán gia, cảm ơn về việc đã nhắc nhở với Tống Ngự sử, báo tin việc tiếp đãi hai ngự sử Tống Thái, rồi nhờ việc Quế Thư. Lại bảo Nguyệt nương gói hai chục lạng bạc làm lễ vật. Rồi giao cả thư và bạc cho Lai Bảo. Quế Thư lúc đó mới yên tâm, vội lấy ra năm lạng bạc đưa cho Lai Bảo làm lộ phí rồi nói:

- Về đây rồi mẫu thân tôi dền đáp xứng đáng. Xin Bảo ca gắng lo giùm cho.

Tây Môn Khánh không chịu, bắt trả lại bạc cho Quế Thư rồi bảo Nguyệt nương đưa năm lạng bạc khác cho Lai Bảo. Quế Thư nói:

- Con đã nhờ gia gia và nương nương giúp, lẽ nào con lại để gia gia và nương nương tốn kém thêm.

Tây Môn Khánh cười:

- Chẳng nào ta không có năm lạng bạc này thì lúc đó mới cần tiền của người.

Quế Thư đành phải cất bạc đi rồi vái Lai Bảo mà nói:

- Xin Bảo ca ngày mai đi sớm giùm, tôi sợ trễ mất.

Lai Bảo nói:

- Canh năm ngày mai tôi lên đường rồi, cứ yên tâm.

Nói xong nhận thư từ tiền bạc rồi tới nhà Hàn Đạo Quốc ở đường Sư Tử. Vương thị đang khâu vải thấy Lai Bảo tới liền hỏi:

- Bảo ca đi đâu vậy? Có chuyện gì không? Nhà tôi chạy ra ngoài một chút cũng sắp về bây giờ, xin mời vào ngồi chơi.

Đoạn quay lại bảo Cẩm Nhi:

- Người chạy tới nhà thợ may họ Từ mời gia gia về, nói là có Lai đại gia chờ ở nhà.

Lai Bảo nói:

- Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, tôi tới đây để nói là tôi không đi cùng Hàn đại ca được, vì ngày mai tôi phải lên Đông Kinh chạy việc cho cô ả Quế Thư. Cô ả đang khóc lóc lạy van với gia gia rồi khẩn khoản nhờ tôi đi giùm, Hàn đại ca và Thôi Bản cứ đi trước, tôi về sẽ tới Dương Châu sau.

Đang nói chuyện thì Đạo Quốc về. Hai người chào hỏi, Lai Bảo kể chuyện phải lên Đông Kinh rồi nói:

- Hôm nào tôi về sẽ tới Dương Châu tìm đại ca.

Đạo Quốc hỏi:

- Có tìm thì cứ tới khách sạn của Vương Bá Nhu ở bờ sông, gia gia nói là lúc trước có quen biết với thân phụ của Bá Nhu, nên dặn chúng tôi tới cự ngụ tại đó. Nơi đó phòng rộng, khách thương trú ngụ cũng nhiều, mình khỏi lo về đồ đạc hàng hóa thất lạc.

Lai Bảo lại quay lại Vương thị:

- Ngày mai tôi lên Đông Kinh, tẩu tẩu không gửi gì cho thư thư nhà hay sao?

Vương thị nói:

- Cũng chẳng có gì, chỉ có cha nó đánh cho nó mấy cái trâm bạc và tôi làm cho nó mấy đôi hài, để nhờ Bảo ca đem lên giùm.

Nói xong gói trâm và hài lại cẩn thận, trao cho Lai Bảo rồi sai Cẩm Nhi dọn rượu. Lai Bảo vội nói:

- Thôi xin tẩu tẩu khỏi phí tâm, để tôi về nhà sửa soạn hành lý chứ, canh năm ngày mai là tôi đi rồi.

Vương thị cười:

- Làm gì mà gấp vậy, đi xa thì phải để anh em bạn tiền hành chứ. Bảo ca cứ ngồi lại uống chung rượu đã.

Đoạn bảo chồng:

- Kia, chàng không mời Bảo ca uống rượu sao? Cứ chờ dần như người vô sự ấy thôi.

Cẩm Nhi đem rượu và thức ăn ra. Đạo Quốc rót rượu mời Lai Bảo, Vương thị cũng ngồi bên tiếp đãi. Ba người ăn uống chuyện trò một lúc thì Lai Bảo nói:

- Thôi, cho tôi về, muộn rồi còn gì.

Đạo Quốc hỏi:

- Công việc sắp xếp đã xong chưa?

Lai Bảo đáp:

- Sổ sách các thứ ở tiệm đã giao hết cho Bôn Tú rồi, tối nay đại ca khỏi phải ngủ ở ngoài tiệm nữa, nghỉ ở nhà một đêm đi rồi ngày kia lên đường đi Dương Châu.

Đạo Quốc nói:

- Ngày mai tôi cũng còn giao công việc thặng cho Bôn Tú nữa.

Vương thị rót một chung rượu lớn đưa cho Lai Bảo:

- Xin Bảo ca cạn nốt chung này, chúng tôi không dám lưu giữ nữa.

Lai Bảo nói:

- Tẩu tẩu bắt uống thêm thì xin cho tôi rượu nóng.

Vương thị vội sai Cẩm Nhi đổi rượu hâm nóng, rồi hai tay nâng lên đưa cho Lai Bảo:

- Hôm nay chẳng có món gì ngon đãi Bảo ca.

Lai Bảo nói:

- Tẩu tẩu cho ăn thế này là đủ lắm rồi.

Nói xong uống cạn chung rượu rồi cáo từ. Vương thị đưa gói quà cho Lai Bảo mà nói:

- Xin Bảo ca làm ơn đem lên cho cháu, rồi xem nó có vui vẻ khỏe mạnh không, để về nói lại cho chúng tôi được yên tâm.

Nói xong cùng chồng tiễn Lai Bảo ra cổng.

Lai Bảo về nhà sửa soạn hành lý rồi hôm sau lên đường.

Hôm đó Ngô Đại cữu tới bảo Tây Môn Khánh:

- Có văn thư từ phủ Đông Bình đưa xuống, nói là nhà tôi phải lo tu sửa gấp mấy cái kho lớn, hạn trong sáu tháng phải làm xong, nếu đúng hạn thì được thăng một cấp, mà trễ hạn thì giao cho Tuần án Ngự sử định tội. Nhưng văn thư tới mà tiền bạc chưa tới. Tôi phải nhờ đến dượng đây, xin cho tôi vay ít bạc để gọi thợ làm kho, nay mai công khổ xuất bạc thì tôi xin hoàn lại ngay.

Tây Môn Khánh nói:

- Đại cữu cần bao nhiêu, xin cứ nói.

Ngô Đại cữu đáp:

- Cũng chẳng bao nhiêu, nếu dượng có lòng thì chỉ xin mượn hai chục lạng.

Tây Môn Khánh mời Ngô Đại cữu vào thượng phòng, bảo Nguyệt nương lấy hai chục lạng đưa cho Ngô Đại cữu. Nhân trong phòng có khách đàn bà nên Nguyệt nương bảo chồng mời anh mình ra đại sảnh uống rượu.

Lát sau hai người đang uống rượu ở đại sảnh thì Kính Tế bước tới vái chào rồi thưa:

- Từ Từ ở ngoại thành xin khát gia gia vài hôm nữa.

Tây Môn Khánh gất:

- Vậy đâu được, ta đang cần tiền, người tới bảo nó có trả hay không, mắng nó một trận cho ta.

Kính Tế vâng lời lui ra. Hai người lại tiếp tục uống rượu.

Trong khi đó tại phòng Nguyệt nương cũng bắt đầu nhập tiệc, có cả Ngô Đại cữu mẫu Dương cô nương, và Quế Thư cùng đám tiểu thiếp và Đại Thư. Cảnh tiệc có Úc Đại Thư đàn hát. Hát xong một bản, Ngọc Lâu rót rượu mời Úc Đại Thư:

- Đàn hát cũng phải có rượu mới hay chứ.

Kim Liên cũng gấp một miếng thịt dưa vào mũi Úc Đại Thư mà đùa giỡn. Quế Thư gọi Ngọc Tiêu:

- Đem giùm chị cái đàn tỳ bà của Úc Đại Thư tới đây cho chị hát một bài, để Đại nương và các vị đây nghe.

Nguyệt nương bảo:

- Thôi Quế Thư à, trong lòng còn lo buồn thì đừng hát làm gì.

Quế Thư thưa:

- Dạ không sao, gia gia và nương nương đã lo cho con thì con không còn buồn sợ gì nữa.

Ngọc Lâu cười bảo:

- Quế Thư thật vô tư, hồi nãy tới đây khóc lóc, mặt không lau, đầu không chải, trà cũng không uống, vậy mà bây giờ lại như thường rồi.

Quế Thư mỉm cười đàn hát tự nhiên. Đang hát thì thấy Cẩm Đồng dọn dẹp ly tách, Nguyệt nương hỏi:

- Đại cữu về rồi à?

Ngô Đại cữu mồm bảo:

- Thế thì có thể dựng ấy sắp vào đây, mình lo dọn dẹp đi.

Cẩm Đồng vội nói:

- Gia gia tới phòng Ngũ nương rồi.

Kim Liên nghe vậy thì nôn nao trong lòng, muốn về phòng nhưng sợ bất tiện nên cứ nhấp nhồm không yên. Nguyệt nương biết ý bảo:

- Muội muội nên về phòng sẵn sóc cho gia gia.

Kim Liên đứng ngay dậy cáo từ mọi người rồi tất tả bước ra.

Vào tới phòng, thấy Tây Môn Khánh tay cầm quạt phe phẩy, đang đùa với con mèo quý, Kim Liên bước lại giằng lấy cái quạt, dùng giáo quạt đập cho con mèo mấy cái nên thân, con mèo cong đuôi chạy mất. Tây Môn Khánh bảo:

- Đang tiệc tùng vui vẻ trong đó, về phòng làm gì vậy?

Kim Liên đáp:

- Vui thì kể cũng vui, Úc Đại Thư đàn hát rồi cả Quế Thư cũng đàn hát, Quế Thư lại chúc rượu cho tôi. Nhưng lát sau thì thấy Cẩm Đồng vào bảo là Ngô Đại cữu về rồi mà gia gia thì tới đây, Đại nương bảo tôi về phòng sẵn sóc gia gia.

Tây Môn Khánh bảo:

- Quế Thư đang có chuyện lo buồn, lòng dạ nào mà đàn hát?

Kim Liên nói:

- Đã có gia gia lo cho rồi còn gì phải lo buồn nữa.

Đoạn gọi Xuân Mai:

- Đem trà lên đây.

Xuân Mai đem trà lên, Kim Liên rót uống rồi lại dặn:

- Người đun nước pha thêm một bình trà nữa cho ta, không hiểu sao hôm nay ta khát nước thế này, chắc là tại uống nhiều rượu quá.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Hôm nọ đằng nha môn có đem lại biếu ít trà quý, Cẩm Đồng nó đã đem tới đây chưa?

Kim Liên đáp:

- Nó có đem tới rồi, nhưng không biết tôi để đâu quên mất.

Đoạn bảo Xuân Mai:

- Người tìm trà đó, pha cho ta một bình.

Xuân Mai vào trong tìm trà rồi pha một bình đem ra. Kim Liên nói với Tây Môn Khánh:

- Tôi nghe người ta nói thứ trà này phải là sản xuất tại Huệ Tuyên thuộc Tô Châu và Vũ Di thuộc Phúc Châu thì mới là trà ngon, còn các nơi khác thì dở lắm.

Tây Môn Khánh nói:

- Thứ trà này tuy không phải là trà Vũ Di, Huệ Tuyên nhưng vị đậm hương thanh không kém, uống được lắm đấy chứ.

Kim Liên rót trà ra uống, uống vài chung thấy tinh thần sáng khoái đôi phần, bèn bảo:

- Trà này cũng ngon.

Lát sau lại nói:

- Không biết giờ này tiệc trong nhà đã tan chưa, nếu chưa tan, tôi vào đó nghe Úc Đại Thư hát vài khúc cho đỡ buồn.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hồi trước tôi và mấy anh em làm lễ kết nghĩa, trong tiệc

có mấy ca nữ hát rất hay, bây giờ tôi còn nhớ được vài bài ca, tôi hát cho nàng nghe, nàng chịu không?

Kim Liên cười:

- Sao lại chịu với không chịu? Tôi phải đa tạ chàng mới đúng.

Tây Môn Khánh cất tiếng hát:

*Đêm vắng quạ kêu
Trăng mờ soi dáng liễu tiêu điều
Dấu hài xinh còn đậm nét đường rêu
Đèn khuya dáng gầy in bóng
Đợi chờ dài lâu
Tuổi xuân qua chóng
Mùa xuân qua rồi
Bàn bắt trông tin, nhưng nhận kia vắng bóng*

Lại hát luôn bài khác:

*Trăng giài song sa
Tâm sự mười năm gửi tiếng tỳ bà
Ôm một mối tương tư thầm kín
Người ở chân trời
Chờ hết mùa xuân không thấy đến
Tình này gửi cánh yên ương
Lòng cô đơn buốt giá
Chợt thấy tôi chón xưa
Năm tay nhau đi chơi khắp đền đài đình tạ
Sức tỉnh dậy, bên song mới biết năm mơ.
Tiếng hát ngừng, Kim Liên khen rồi rít:*

- Hát hay quá.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Máy khúc hát đó trước đây Ứng, Tạ hai người thích hát lắm, nàng thấy thế nào?

Kim Liên đáp:

- Điều hát và lời hay lắm, nhưng tôi không hiểu hết ý tứ.

Hai người tiếp tục trò chuyện. Đêm đó Tây Môn Khánh nghỉ tại phòng Kim Liên.

Sáng sớm hôm sau, mới gà gáy Tây Môn Khánh đã thức dậy, rửa mặt chải đầu rồi lên đại sảnh. Tại đây Đạo Quốc và Thôi Bản đã chờ sẵn. Tây Môn Khánh trao cho hai bức thư mà dặn:

- Bức thứ nhất này thì đưa cho Vương Bá Nhu, còn bức thứ nhì thì tìm Miêu Thanh mà đưa, hỏi thăm xem thế nào rồi gửi thư về cho ta biết. Tiền bạc thì nếu không đủ, ta sẽ sai Lai Bảo đem thêm sau.

Thôi Bản nhắc:

- Gia gia không có thư cho Thái Ngự sử sao?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thư cho Thái Ngự sử, ta chưa viết, để Lai Bảo sẽ đem đi sau.

Hai người lạy chào rồi lên đường. Tây Môn Khánh cũng sửa soạn mũ áo cân đai rồi ra viện làm việc.

Lát sau có một người cưỡi ngựa tới, mồ hôi ướt áo, dừng ngựa ở cổng, hỏi Bình An:

- Đây có phải tư thất của Tây Môn Đề hình không?

Bình An hỏi lại:

- Anh ở đâu tới?

Người này xuống ngựa đáp:

- An lão gia sai tôi đem lễ tới. Gia gia tôi hiện cùng Hoàng lão gia cai quản xưởng gạch đang uống rượu tại nhà Hồ lão gia trên phủ Đông Bình, nên sai tôi tới trước hỏi xem Thiên hộ có nhà không để tới bái kiến.

Bình An lại hỏi:

- Có thiệp gì không?

Người này thò tay vào bụng lấy ra một tấm thiệp ghi các lễ vật, và trao lễ vật cho Bình An. Bình An đem tất cả trình với Nguyệt nương, Nguyệt nương sai gói năm tiền đem ra thưởng cho người đem lễ vật.

Gần trưa Tây Môn Khánh về, Nguyệt nương nói lại. Tây Môn Khánh sai chuẩn bị ngay tiệc rượu.

Tối trưa thì An, Hoàng hai người ngồi kiệu, tiền hô hậu ủng, quân lính dẹp đường mà tới. Kiệu ngừng tại cổng, gia

nhân đem danh thiếp rồi bước lên đại sảnh, phân ngôi chủ khách hàn huyền.

Chủ khách an vị, Hoàng Chủ sự nói:

- Lâu nay nghe danh quan nhân, bây giờ mới được tới bái kiến thật là quá trễ.

Tây Môn Khánh chấp tay nói:

- Đại quan dạy quá lời, đại quan quang lâm tới hàn xá là hân hạnh cho chúng tôi lắm, dám hỏi tôn hiệu là chi?

An Chủ sự đỡ lời:

- Hoàng niên huynh đây hiệu là Thái Vũ.

Hoàng Chủ sự nói:

- Cũng xin hỏi hiệu tôn quan nhân.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiệm hiệu của tiểu nhân là Tứ Tuyên.

Hoàng Chủ sự nói:

- Hôm trước tôi phải gặp Thái niên huynh, nói là cùng với Tống niên huynh tới đây quấy quả quan nhân.

Tây Môn Khánh nói:

- Cũng nhờ Địch đại nhân ở kinh cho biết trước nên chúng tôi mới có dịp nghênh tiếp nhị vị ngự sử Thái, Tống. Dám hỏi chừng nào nhị vị đại quan lên đường tới quý phủ?

An Chủ sự đáp:

- Năm ngoái, sau khi từ biệt quan nhân thì tôi về nhà thăm song thân tới tháng giêng năm nay mới tới kinh, được bổ làm chủ sự tại bộ Công, bây giờ thì chúng tôi được cử tới Kinh Châu, nhân đi ngang đây, phải ghé thăm quan nhân chừng mai mốt thì tiếp tục hành trình.

Tây Môn Khánh lại hết lời cảm tạ. Qua vài tuần trà, Tây Môn Khánh mời khách nhập tiệc. Hoàng Chủ sự làm bộ đứng dậy xin về. An Chủ sự cũng phụ họa:

- Nói thật với quan nhân, tôi và Hoàng niên huynh đây bây giờ phải về dự tiệc dâng nhà Hồ Tri phủ ở Đông Bình. Chúng tôi tới đây là để bái kiến quan nhân mà thôi, còn tiệc tùng thì xin để cho khi khác.

Tây Môn Khánh nói:

- Đường tới nhà Hồ lão gia cũng xa, chỉ xin nhị vị đại quan nán lại uống chén rượu nhạt, để tiểu nhân được khoản đãi các vị tùy tùng mà thôi.

Nói xong mời hai người vào tiệc, đồng thời sai gia nhân dọn tiệc bên ngoài khoản đãi đám tùy tùng. Trên đại sảnh, tiệc gồm đủ loại sơn hào hải vị. Tây Môn Khánh thân rót rượu quý ra chén vàng mà mời khách.

Tiệc tàn, khách đứng dậy cáo từ. An Chủ sự nói:

- Ngày mai hai chúng tôi có làm tiệc nhỏ tại trại của Lưu Thái giám, xin kính mời quan nhân hạ cố tới dùng chén rượu nhạt, chẳng hay quan nhân có vui lòng tới chăng?

Tây Môn Khánh nghiêng mình đáp:

- Nhị vị đại quan đã ban ơn, tiểu nhân đâu dám trái lệnh.

Nói xong tiễn khách ra tận cổng, hai người lên kiệu mà đi.

Tây Môn Khánh vào nhà được một lát thì có gia nhân của Hạ Đê hình tới mời. Tây Môn Khánh vào trong thay áo rồi dẫn lấy ngựa, đem theo Đại An và Cầm Đồng cùng vài tên quân hầu tới nhà Hạ Đê hình.

Tới nơi, chủ khách thi lễ, an vị tại đại sảnh. Tây Môn Khánh nói:

- Vừa rồi có hai vị Chủ sự An, Hoàng tại Công bộ ghé thăm nên phải tiếp đãi, nếu không, tôi đã tới sớm rồi, khỏi đợi quan anh cho gọi.

Hạ Đê hình mời Tây Môn Khánh uống trà, sau đó mời vào tiệc, trong tiệc có cả một vị tú tài. Tây Môn Khánh hỏi:

- Dám xin cho biết tôn hiệu.

Vị tú tài đáp:

- Tiểu nhân tên Nghê Bằng, tự là Thời Viễn, hiệu là Quế Nham, được Đê hình đây thương, gọi về lo việc học hành cử nghiệp cho hiền lang ở đây, tiểu nhân lòng riêng vẫn lấy làm thẹn lắm.

Ba người tiếp tục ăn uống trò chuyện. Cảnh tiệc có hai ca công đàn hát.

Hôm đó, Kim Liên ngủ tới gần trưa mới dậy, vì dậy trễ nên hổ thẹn không dám vào thượng phòng, lúc Nguyệt nương cho

người ra mời ăn cơm, Kim Liên cũng không ăn, lấy cớ là trong người không khỏe. Tối xế chiều mới ăn mặc chải chuốt vào chào Nguyệt nương.

Nhân lúc Tây Môn Khánh vắng nhà, Nguyệt nương muốn nghe Tiết đạo cô giảng Phật pháp và giảng kinh Kim Cương, bèn cho bày tiệc trà và hoa quả rồi gọi mọi người tới nghe. Tiết đạo cô và Vương đạo cô ngồi chính giữa, hai đồ đệ là Diệu Phụng và Diệu Thủ đứng hầu đằng sau, xung quanh là đủ mặt đám đàn bà con gái, vợ con thê thiếp của Tây Môn Khánh, lại có cả Dương cô nương và Ngô Đại cữu mẫu. Hai sư bà niệm Phật một hồi rồi Tiết sư bà giảng rằng:

- Ánh sáng huy hoàng thì dễ tắt, chỉ có đất đá thì không bị hao mòn. Việc đời thay đổi cũng như hoa đã rụng thì không trở lại cành được, mà nước đã chảy thì không trở về nguồn được. Lầu son gác tía mà mệnh tận thì cũng là không, quan tước cực cao mà lộc tuyệt thì cũng như giấc mộng. Hoàng kim bạch ngọc chỉ là mối họa, mà vải lụa gấm vóc chỉ là bận bịu con người. Hầu non gái đẹp đầy nhà, ngựa quý gia nhân cả đám cũng chỉ là thứ phù du. Nay mai bần bật trên gối, hồn về cõi hoàng tuyền thì công danh phú quý chỉ còn là cái danh giả để lại trên đời. Khi thân đã vùi sâu dưới ba tấc đất thì của cải ruộng nương bị con cái tranh giành. Cái khổ ở đời là vậy.

Mọi người im lặng ngồi nghe, có vẻ kính phục lắm. Sau đó hai sư bà lại thay nhau kể các chuyện về Thích Ca, về Quan Âm. Đang kể chuyện hào hứng thì thấy Bình An từ ngoài chạy vào thưa:

- Có gia nhân của Tuần án Ngự sử Tống lão gia đem lễ vật tới.

Nguyệt nương hoảng lên:

- Gia gia đang uống rượu tại nhà Hạ Đê hình rồi, bây giờ làm sao?

Bình An cũng đang lúng túng thì Đại An từ ngoài vào báo:

- Tôi vừa về tới, biết chuyện rồi, không sao, để tôi đem thiếp của Tống Ngự sử tới trình gia gia, còn bây giờ thì bảo cậu Kính Tế mời người của Tống Ngự sử vào mời người ta chén rượu.

Nói xong cầm thiếp phi ngựa tới nhà Hạ Đê hình đưa cho chủ nhà mà nói:

- Tống Ngự sử sai người đem lễ vật tới.

Tây Môn Khánh xem thiếp, thấy ghi tên Tống Kiều Niên và kê khai các lễ vật gồm sách vở giấy bút và rượu thịt, rồi dặn:

- Về bảo Thư Đồng viết thiếp cảm ơn, rồi lấy vải lụa và tiền bạc cho những người đem lễ vật.

Đại An về nhà tìm Thư Đồng không thấy, Kính Tế cũng không có nhà, vội nhờ Phó Quản lý tiếp đãi các gia nhân của Tống Ngự sử, viết thiếp cảm ơn, rồi chạy ra hỏi Bình An:

- Cậu Kính Tế và thằng Thư Đồng đâu?

Bình An đáp:

- Hồi nãy cậu Kính Tế ở nhà thì thấy thằng Thư Đồng cũng ở nhà, bây giờ cậu Kính Tế ra ngoại thành đòi tiền thì chẳng thấy nó đâu cả.

Đại An bảo:

- Thằng khốn kiếp giỏi thật, dám bỏ thư phòng mà đi chơi, để tội nó đó.

Đang nói thì thấy Kính Tế và Thư Đồng đứng đình cuội lừa từ cổng vào, Đại An mắng Thư Đồng ngay:

- Thằng nô tài khốn kiếp dám bỏ thư phòng đi chơi, để tá mách gia gia cho mày xem.

Thư Đồng vênh vác:

- Tao đâu sợ mày, tao thách mày đấy, mày không dám mách thì mày làm con tao.

Đại An nổi giận:

- Thằng chó đẻ dám hỗn với cha mày sao?

Nói xong lôi cổ Thư Đồng xuống, nhổ một bãi nước miếng vào giữa mặt Thư Đồng mà bảo:

- Để tao đi đón gia gia về rồi xử tội mày sau.

Nói xong lên ngựa phóng ra cổng.

Trong khi đó, tại phòng Nguyệt nương, hai sư bà vẫn lái nhải tụng kinh đọc kệ, Kim Liên chán ngấy, muốn bỏ đi lại sợ không tiện, bèn kêu Ngọc Lâu, Ngọc Lâu im lặng. Kim Liên

lại kêu Bình Nhi, lần này thì Nguyệt nương trông thấy, biết ý bèn bảo:

- Ngũ muội muội gọi Lục muội muội kia, hai người ra ngoài nói chuyện một chút cho khuây khỏa đi.

Hai người hơi ngượng ngùng kéo nhau ra ngoài. Kim Liên bảo:

- Đại nương thật chẳng hiểu nghĩ sao, nhà không có đám ma, không có người bệnh mà tự nhiên đi rước hai bà sư về tụng kinh đọc kệ rằm rĩ cả lên.

Nói xong kéo nhau lên đại sảnh, thấy thư phòng cạnh đại sảnh có thấp đèn, bên trong vợ chồng Kính Tế đang to tiếng. Kim Liên đứng ngoài gõ vào cửa sổ mà bảo:

- Không vào trong nghe tụng kinh đọc kệ mà ở ngoài này đấu khẩu với nhau hay sao?

Kính Tế quay ra thấy hai người thì nói:

- Tưởng ai, té ra nhị vị nương nương, xin mời nhị vị vào trong này.

Hai người chậm rãi bước vào. Kim Liên hỏi:

- Hai người đang nói chuyện gì mà ồn ào lên vậy?

Kính Tế đáp:

- Nhị vị tính coi, hôm nay gia gia sai tôi ra ngoại thành đòi tiền, vợ tôi đưa cho tôi ba tiền, dặn mua khăn tay. Lúc sờ tới tiền thì không thấy, do đó tôi không mua được. Không hiểu tiền rơi đâu mất, vậy mà bây giờ nó cứ bảo là tôi đem tiền cho gái, rồi mắng chửi tôi đủ điều. Tôi đã thề độc mà nó cũng chẳng chịu tin. Ngờ đâu a hoàn quét nhà, thấy tiền rút mới lượm đưa cho nó, nó không chịu đưa tiền cho tôi mà lại bắt ngày mai tôi phải mua khăn tay cho nó nữa. Nhị vị nương nương xem thế có chịu được không cơ chứ.

Đại Thư xía xói:

- Thôi đi tên khốn, không tăng tị với con nào sao lại đem cả thằng Thư Đông đi theo làm gì? Hai cậu cháu chắc là âm mưu chuyện gì đó chứ không đâu.

Kim Liên hỏi:

- Mà tìm thấy tiền rồi chứ gì?

Đại Thư đáp:

- Hồi nãy a hoàn quét nhà lượm được, đưa cho tôi rồi.

Kim Liên bảo:

- Thế thì việc gì phải cãi nhau nữa.

Đoạn quay sang Kính Tế:

- Để tôi cũng gửi ít tiền nhờ cậu mua cho ít khăn tay.

Bình Nhi cũng bảo:

- Ở ngoại thành nếu có nhiều khăn đẹp, cũng mua giùm tôi mấy cái.

Kính Tế nói:

- Ở ngoại thành có chỗ chuyên bán đủ các loại khăn tay quý, đủ màu và thêu đủ kiểu hoa rất đẹp. Nhị vị thích màu gì, thêu hoa gì xin nói trước để ngày mai tôi mua về cho đúng ý.

Bình Nhi bảo:

- Tôi thích loại khăn màu vàng có thêu hình chim phượng màu thúy.

Kính Tế nói:

- Màu vàng với màu thúy sợ không nổi.

Bình Nhi bảo:

- Không nổi nhưng tôi thích, với lại xem có thử màu nước biển thêu kim tuyến thì cũng mua cho tôi mấy cái.

Kính Tế gật đầu cười rồi hỏi Kim Liên:

- Còn Ngũ nương thì thích màu gì, hoa gì?

Kim Liên đáp:

- Tôi không có tiền nên chỉ nhờ mua mấy cái bằng lụa màu bạch ngọc có thêu kim tuyến mà thôi.

Kính Tế nói:

- Ngũ nương chưa già gì sao lại dùng khăn màu trắng.

Kim Liên bảo:

- Tôi thích thì kệ tôi, với lại xem có thứ khăn màu tía bỏ đào bằng lụa Tứ Xuyên có thêu chữ song hỷ thì mua thêm cho tôi.

Bình Nhi lấy ra ít bạc, đưa cho Kính Tế mà bảo:

- Tôi gửi tiền luôn cho Ngũ nương đó.

Kim Liên lắc đầu:

- Thôi, của tôi để tôi trả.

Bình Nhi bảo:

- Có đáng là bao, tiện đây đưa cho cậu ấy luôn, thư thư khỏi phải mất công về phòng lấy tiền.

Kính Tế nhận bạc nói:

- Chỗ này mua cả cho Ngũ nương cũng vẫn còn thừa.

Đoạn nhắc tay mà nói:

- Chỗ này cũng phải tới một lạng chín tiền chứ không ít đâu.

Bình Nhi bảo:

- Nếu còn thừa thì mua dùm đại cô nương đây luôn.

Đại Thư vội đứng dậy cảm ơn. Kim Liên bảo:

- Lục nương đã bỏ tiền ra mua khăn cho đại cô nương thì số bạc ba tiền hồi nãy nên bỏ ra mua vịt quay và rượu, ngày mai gia gia vắng nhà, đãi Lục nương và tôi, được không?

Kính Tế bảo vợ:

- Ngũ nương đã nói vậy thì nàng phải bỏ tiền ra làm tiệc nghe không.

Đại Thư lấy ra ba tiền trao cho Kim Liên:

- Nhờ Ngũ nương đứng ra lo cho.

Kim Liên lại đưa cho Bình Nhi:

- Để Lục nương lo được rồi.

Bốn người đang nói chuyện thì có gia nhân vào báo là Tây Môn Khánh về. Bình Nhi, Kim Liên và Đại Thư vội ai về phòng nấy. Kính Tế vội bước ra nghênh đón cha vợ rồi thưa:

- Từ Tứ nói ngày kia sẽ xin trả trước hai trăm năm chục lạng, còn bao nhiêu thì xin cho tới sang tháng sẽ trả nốt.

Tây Môn Khánh cần nhằn mấy câu rồi vào thượng phòng thay quần áo, sau đó tới phòng Kim Liên...

CUỘC GẶP GỠ CHỚP NHOÁNG

Tây Môn Khánh bước vào, Kim Liên nghênh đón rồi nói:

- Cả đêm qua không ngủ được, sáng nay chàng lại phải đi sớm, đáng lẽ nên về nghỉ sớm mới phải, nào ngờ giờ này mới về.

Lúc đó cũng khoảng canh ba, Kim Liên thấy Tây Môn Khánh có vẻ say, bèn giúp thay quần áo, sửa soạn giường gối rồi bảo Xuân Mai đem trà ra. Tây Môn Khánh uống xong chung trà rồi leo lên giường ngủ như chết, gọi thế nào cũng không thềm thức dậy. Kim Liên chán chường nghĩ rằng giờ này chắc hai sư bà còn ở phòng Nguyệt nương, liền lên đó.

Thấy Kim Liên bước vào, Nguyệt nương hỏi:

- Gia gia ở dưới đó, sao lại lên đây?

Kim Liên đáp:

- Gia gia uống rượu say mềm tại nhà Hạ Đê hình, rồi về ngủ say như chết, tôi ngồi một mình buồn nên lên đây nói chuyện.

Đoạn quay sang hỏi hai sư bà:

- Người đời thường nói là có thiên đường và địa ngục, không hiểu có thật chăng?

Tiết sư bà đáp:

- Thật chứ sao lại không. Trên đời có tam thập tam thiên, ở trên cùng là Đại La Thiên, ở đó có núi Thất Bảo, trên núi Thất Bảo có cung Thất Bảo, cung Thất Bảo có lâu đài Thất Bảo. Lại có ba giới là thượng trung hạ. Thượng giới do Phật tổ Thích Ca Mâu Ni cai trị, trung giới do Quan Âm Đại sĩ Văn thù Di Lặc